

ת"פ 5449/11/18 - פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נגד יאיר סוסקיס

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 5449-11-18 פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נ' סוסקיס

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיא
בעניין: פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

המאשימה

נגד

הנאשם

יאיר סוסקיס

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על סמך הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירה של גניבה בידי עובד (ריבוי עבירות), עבירה לפי סעיף 391 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים עבד הנאשם כמנהל בתחנת דלק פלונית (להלן - החברה). בין החודשים 09/2015 עד 02/2017, במספר רב של הזדמנויות, נטל הנאשם שלא כדין סכומי כסף מקופת תחנת הדלק וזאת בסך כולל של 200,000 ₪ לפחות. על מנת להסוות את מעשיו, נהג הנאשם לעכב את הפקדת הסכומים הנ"ל בחשבון הבנק של החברה.

2. הודאת הנאשם באה על רקע הסדר טיעון, לפיו תוקן כתב האישום והוסכם על הפניית הנאשם לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו, ללא הסכמה עונשית.

תסקיר שירות המבחן

3. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם כבן 32, נשוי ואב לשלושה ילדים רכים. הנאשם גדל במשפחה נורמטיבית וסיים 12 שנות לימוד. שירות המבחן פירט את נסיבות חייו ומטעמים של צנעת הפרט לא ארחיב בנושא. ביחס לביצוע העבירה, התרשם שירות המבחן כי ברקע המעשים עמדה מצוקה כלכלית וכי הנאשם מביע חרטה עמוקה ומקבל אחריות מלאה למעשיו. הנאשם גילה הבנה להשלכות מעשיו, הן עליו והן על מעסיקו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם הוא אדם נורמטיבי ביסודו, בעל ערכים ותפיסות חברתיות תקינות וכי אינו מבטא דפוסי חשיבה או התנהגות עברייניים. עוד צוין בתסקיר, כי ניכר שעצם ניהול ההליך המשפטי היווה גורם הרתעתי משמעותי וכי תפקודו התקין, לצד דפוסי חשיבותו ומאפייני אישיותו, מעידים על סיכון נמוך להישנות עבירות בעתיד. שירות המבחן לא התרשם מנזקקות

טיפולית ולכן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו והמליץ להטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות וזאת לצד ענישה צופת פני עתיד. כמו כן הומלץ להטיל על הנאשם תשלום פיצוי לנפגע העבירה.

טיעוני הצדדים והראיות לעונש

4. מטעם המאשימה העיד לעונש קצין הביטחון של החברה (להלן - נציג החברה), אשר שיתף בנזקים שנגרמו לחברה בשל מעשי הנאשם. הוא ציין כי מלבד הנזק התדמיתי שנגרם לחברה - אשר הוצגה כחשופה לביצוע מעילה בהיקף כספי גדול - המקרה גרר אי אמון בין הנהלת החברה והמטה לבין מנהלי השטח. בשל כך הונהגה בקרה הדוקה על פעילות מנהלי השטח דבר שגרם לכך שחלק מהמנהלים החליטו לעזוב את עבודתם לאחר שחשו כי לא ניתן בהם אמון. עוד העיד נציג החברה על אודות הנזקים הכלכליים שגרמו מעשי הנאשם, שבאו לידי ביטוי, בין היתר, בהקצאת כוח אדם לצורך בדיקה ופיקוח. עם זאת ציין הוא שהחברה קיבלה את מלוא הנזק מחברת הביטוח, למעט דמי השתתפות עצמית בסך 8,795 ₪. נציג החברה פנה לבית המשפט בבקשה להחמיר בענישה וזאת על מנת לשלוח מסר מרתיע לכל העובדים בענף תחנות הדלק.

5. שני הצדדים הגישו טיעונים כתובים לעונש והוסיפו דברים בעל פה.

6. ב"כ המאשימה הפנתה לעובדות כתב האישום ולחומרת המעשים בהם הורשע הנאשם. נטען כי העבירה שביצע הנאשם פוגעת בערכים החברתיים המוגנים של הגנה על קניינו של הפרט וכן הגנה על יחסי האמון שבין עובד למעבידו. ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה ציינה ב"כ המאשימה את סכומי המעילה הגבוהים וטענה כי הנאשם מעל באמון שהוא חב לחברה, ניצל את מעמדו והכל על מנת לגנוב כספים תוך שימוש במרמה ובתחכום. ביחס לנסיבות האישיות נטען כי לא הובאו אסמכתאות כלשהן המעידות על מצבו הכלכלי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, כפי שטען הנאשם בפני שירות המבחן. המאשימה עתרה למתחם ענישה הנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל. ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם טענה המאשימה שאין מקום לסטות ממתחם העונש בשל שיקולי שיקום, שכן הנאשם לא הצביע על כך שהשתקם או שקיים סיכוי של ממש לשיקומו ועתרה אפוא למקם את עונשו בחלקו התחתון עד האמצעי של המתחם, זאת לצד עונש מאסר מותנה וכן פיצוי משמעותי לטובת המעביד.

7. ב"כ הנאשם חלק על המתחם לו טענה המאשימה. לעמדת הסניגור, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין מאסר שניתן לרצותו בעבודות שירות. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה התייחס הסניגור לפגיעה האפשרית של העונש בנאשם - צעיר ללא עבר פלילי, אב לשלושה קטינים. צוין כי עונש מאסר מאחורי סורג וברח עלול לדרדרו לדרך עבריינית הזרה לו וכן לפגוע בעתידו המקצועי ובקשריו המשפחתיים. עוד הצביע הסניגור על הנזקים שנגרמו לנאשם מעצם ניהול ההליך הפלילי נגדו, אשר הביאו למשבר כלכלי ונפשי עמוק. הסניגור ציין כי הנאשם קיבל אחריות למעשיו, הודה בעבירות וחסך זמן שיפוטי. לאור כך ביקש הסניגור לאמץ את המלצת שירות המבחן, תוך שציין כי העובדה שאין בתסקיר המלצה טיפולית נובעת מהיעדר נזקקות טיפולית כפי שהתרשם שירות המבחן. לאור כל האמור ביקש הסניגור למקם את עונשו של הנאשם באמצע המתחם ולהטיל עליו עונש מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות. להשלמת התמונה יצוין כי בעת הטיעון לעונש ציין הסניגור כי הנאשם עושה מאמצים להשיב את סכום הגניבה ואכן זמן קצר לאחר מכן הודיעו הצדדים כי הסכום אכן הוחזר במלואו לחברת הביטוח אשר פיצתה את המעביד.

8. הנאשם בדברו האחרון הביע התנצלות כלפי כל המעורבים. הוא ציין כי הרקע למעשיו היה מצוקה כלכלית קשה בשל עסק שכשל, אך ציין כי ברור לו שלא היה בכך להצדיק את מעשיו. עוד טען שכיום הוא מועסק במשרה בכירה הכוללת טיפול בכספים וכי לא יעז לשוב על מעשיו.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

9. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לגזור את הדין לאחר קביעת מתחם ענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. טרם שיעשה כן, עליו לקבוע האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד, או שמא מספר אירועים בהתאם לסעיף 40ג'(א) לחוק העונשין. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע. בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

10. שני הצדדים טענו למתחם אחד ועמדה זו מקובלת עלי. יש לראות בכל אירועי הגניבה כאירוע אחד וזאת בהתאם למבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014); ע"פ 5668/13 ערן מזרחי נ' מדינת ישראל (17.3.2016)). עניין לנו בשורה של מעשים אשר בוצעו במסגרת תכנית עבריינית אחת, שבוצעה כלפי אותו מעביד, בשיטה זהה ובסמיכות זמנים. על כן קיים אפוא קשר הדוק בין המעשים. עם זאת, מובן שבקביעת גבולות המתחם אביא בחשבון את ריבוי המעשים.

11. **הערכים המוגנים** שבבסיס עבירת גניבה ממעסיק הם הגנה על זכות הקניין וכן הגנה על יחסי האמון המתקיימים בין מעביד לעובדו, עליהם מבוססת היכולת לבצע את העבודה. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי מידת הפגיעה במקרה זה היא גבוהה. הנאשם היה מנהל התחנה, היינו הדמות הבכירה בשטח. הוא ניצל את האמון, הכוח והגישה למשאבים שניתנו לו על ידי מעבידו וגנב סכומי כסף ניכרים במספר רב של הזדמנויות.

12. **נסיבות הקשורות בביצוע העבירה:** הנאשם היה בעל תפקיד בכיר בארגון, הוא ניהל את התחנה בה הועסק ומעל באמון שניתן בו. העבירות בוצעו לאורך זמן במספר רב של פעמים, כאשר הנאשם יכול היה לחדול מביצוען בכל רגע, אך בחר להמשיך בהן. העבירות בוצעו אגב תכנון מוקדם, תוך שימוש בתחכום, והסכומים שנגנבו היו משמעותיים. באשר לנסיבות שהובילו את הנאשם לביצוע העבירה, לא הוצגו בפני נתונים על מצב כלכלי קשה ובכל מקרה, ברי כי מדובר בבצע כסף.

13. **מדיניות הענישה הנוהגת:** בית המשפט העליון עמד בשורה ארוכה של פסקי דין על הצורך בענישה מרתיעה בעבירות אלו המאופיינות במעילה באמון ובקושי לגלותן. ראו:

"בעבירות בהן הורשעה המבקשת נודעת חשיבות רבה לביסוס הרתעה, באשר הן קלות באופן יחסי לביצוע, עקב ניצול יחסי האמון עליהן מושתתת מערכת היחסים בין עובד למעבידו. כמו כן, עבירות אלו פוגעות לא רק במעביד המסוים שנפל קורבן לגניבה בידי עובדו, אלא ביחסי עובד-מעביד בכלל." (רע"פ 407/09 **יאיר נגד מדינת ישראל** (5.3.2009))

איננו מחדשים מאום אם נאמר שעבירה של גניבה ממעביד היא עבירה בעלת חומרה מיוחדת בצדה, כפי שציינה גם התביעה. הנזק הכלכלי הוא רק אחד מרכיבי החומרה, לא פחות ממנו הנזק שבהפרת האמון הגלום ביחסי עובד - מעביד. הזדמן לנו כבר לומר בעבר, כי קל יותר להתגונן כנגד גנבים מבחוץ. מעביד יכול למגן את עיסקו וכיו"ב. קשה - אם לא בלתי-אפשרי - להתגונן כאשר הגניבה באה מבית על-ידי אדם שבו נתן המעביד את אמונו" (עפ"ג (מחוזי ת"א) 9963-01-10 **מדינת ישראל נ' שבתשילי** (7.4.2010))

14. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלו אפנה לפסקי הדין הבאים:

א. רע"פ 5819/18 **בן דוד נ' מדינת ישראל** (7.8.2018), בו הורשע נאשם אשר גנב בשיטתיות מהחברה בה עבד מזומנים בסך של כ- 45,560 ₪, ונגזר עליו עונש מאסר של 5 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

ב. רע"פ 5471/15 **לסטר נ' מדינת ישראל** (19.8.2015), בו הורשע נאשם בכך שגנב ממעבידו סחורה בסך של כ-80,000 ₪ ונידון בערעור לעונש מאסר בפועל בן 8 חודשים.

ג. רע"פ 9866/17 **פלונית נ' מדינת ישראל** (19.12.2017) בו דובר בנאשמת אשר עבדה כמזכירה במחלקת הגבייה בעירייה וגנבה ממתנ"ס סך כולל של כ- 460,000 ₪ במספר רב של הזדמנויות. על המבקשת נגזר עונש של 9 חודשי עבודות שירות, תוך סטייה משמעותית לקולה ממתחם העונש שנקבע, וזאת משיקולי שיקום.

ד. עפ"ג 43631-10-14 **מדינת ישראל נ' רובין** (20.11.2014), בו נדחו ערעורי המדינה והנאשמת על עונש מאסר בן 9 חודשים לריצוי בפועל. במקרה זה הנאשמת גנבה ממקום עבודה המחאות בסך של כ-139,000 ₪ וכן עשתה שימוש במרמה בכרטיס אשראי של המעביד בסך של כ- 3,700 ₪. הנאשמת לא השיבה את הכספים.

ה. עפ"ג 5688-12-19 **תומר קוניז'ניק נ' מדינת ישראל** (30.7.2020), בו נידון עניינו של נאשם ששימש מנהל תחנת דלק וגנב סך של כ-50,000 ₪ במשך כשלושה חודשים. ערכאת הערעור הקלה בעונשו והוא נידון ל-9 חודשי מאסר לנשיאה בדרך של עבודות שירות.

ו. עפ"ג 33543-07-13 **מדינת ישראל נ' הזימה** (24.10.2013), בו הורשע עובד בתחנת דלק במשיכות פיקטיביות מול חברת כרטיסי אשראי וגניבה בסך של כ- 110,000 ₪. הנאשם היה צעיר ללא עבר פלילי והוטלו עליו שישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

ז. עפ"ג 598-11-14 **קעדאן נ' מדינת ישראל** (07.10.2015), בו הורשע נאשם בעבירה של גניבה בידי עובד, בכך שבתקופה של כ-3 שנים ובהזדמנויות שונות נטל מקופת המעביד סכום מצטבר של כ-85,000 ₪. בית משפט השלום גזר עליו עונש של 10 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות תיק זה, נע בין מאסר קצר ועד מאסר של 24 חודשים והעמיד את עונשו על 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות.

ח. עפ"ג 57738-12-15 **הרשקו נ' מדינת ישראל** (13.9.2016), בו נדון עניינה של מזכירה ראשית בבית ספר, אשר במשך כארבע שנים מעלה בדרכים שונות בכספי בית הספר וגנבה סכום כולל של כ-350,000 ₪. בית המשפט המחוזי הקל בעונשה בערעור וגזר עליה 24 חודשי מאסר.

ט. ע"פ 5718/16 **זהבי נ' מדינת ישראל** (21.11.2016), נדון עניינה של מערערת, אשר הורשעה על פי הודאתה בריבוי עבירות של גניבה בידי עובד, זיוף בכוונה לקבל דבר בנסיבות מחמירות, רישום כוזב במסמכי תאגיד ושימוש במסמך מזויף. במהלך תקופה של כשנתיים גנבה ממעבידה סכום כולל של כ-970,000 ₪, בדרכי מרמה וזיוף מתוחכמים. בית המשפט המחוזי גזר עליה, על אף עברה הנקי, עונש מאסר בפועל למשך 24 חודשים. בית המשפט העליון קיבל את ערעורה וקיצר את עונש המאסר ל-14 חודשים חרף סיכוי שיקום.

י. עפ"ג 40674-04-13 **מדינת ישראל נ' קטש** (11.7.2013), בו דובר בשני עובדים שהועסקו במפעל ביטחוני ואשר לאורך תקופה גנבו מהמפעל שאריות זהב טהור בשווי מאות אלפי שקלים. על המשיבים הוטל צו של"צ, מאסר על-תנאי וקנס, תוך מתן משקל רב לעובדה כי הצדדים ביצעו הליך של צדק מאחה ורוב הכסף הושב. נקבע, כי הגם שראוי שמדיניות הענישה בעבירות של גניבה בידי עובד ראוי שתכלול רכיב של מאסר בפועל, לצורך הרתעה, אין לשכוח כי במקרה של אנשים נורמטיביים, עצם חשיפת העבירה, הפיטורים ואות הקלון המוטבע בהם, מהווים גורמים מרתיעים כשלעצמם.

15. לאור כל האמור, אני סבור כי מתחם העונש ההולם בנסיבות ביצוע העבירות נע בין 8 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר.

קביעת עונשו של הנאשם

16. קביעת עונשו של הנאשם מעמתת בין שני השיקולים המנחים בענישה - הלימה ושיקום. המעשים שביצע הנאשם חמורים, וככלל ראויים לתגובה עונשית הולמת. ההגנה ביקשה כי בית המשפט יאמץ את המלצת שירות המבחן, ימנע משליחת הנאשם למאסר בכליאה ויעדיף את הפן השיקומי. המאשימה מנגד, עותרת לענישה מחמירה בכליאה.

17. כידוע, בהתאם לסעיף 40ד' לחוק העונשין רשאי בית המשפט לחרוג לקולה ממתחם הענישה שקבע, אם מצא כי "הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם". בעניין זה נקבע כי "על קיומו של פוטנציאל זה, ניתן ללמוד, בין היתר, מעברו של הנאשם; משיתוף הפעולה שלו עם רשויות החוק ועם שירות המבחן; ומקיומה של תמיכה והתגייסות משפחתית לצידו של הנאשם" (רע"פ 7683/13 **דוד פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.2.2014)). בית המשפט העליון ציין כי "שילוב בין שינוי מהותי בהתייחסות הרגשית לאירוע העבירה המתבטא בנטילת אחריות, כפרה והבעת אמפתיה לנפגעי העבירה לבין אינדיקציות אובייקטיביות לקיומו של תהליך שיקומי-טיפול מוצלח וחזרה לדרך הישר, עשוי להצביע על "סיכוי של ממש לשיקום" כלשונו של סעיף 40ד(א). דברים אלה זוכים למשנה חיזוק מקום בו מדובר באדם צעיר נעדר עבר פלילי" (ע"פ 6637/17 **אליזבט קרינדל נ' מדינת ישראל** (18.4.2018)).

18. יישום דברים אלו על הנאשם שלפני מביא למסקנה לפיה הוכחו בעניינו סיכויי שיקום ממשיים. הנאשם נעדר עבר פלילי; הוא קיבל אחריות מלאה למעשיו; לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים מאז ביצוע העבירה שבפני; ובהמשך הוא החזיר את מלוא סכום הגניבה. לכך יש להוסיף את עמדת שירות המבחן הסבור כי ההליך הפלילי היווה עבורו גורם מרתיע משמעותי וכי תפקודו, דפוסי חשיבתו ומאפייני אישיותו חיוביים וקיים סיכון נמוך להישנות התנהגות פורעת חוק בעתיד. שירות המבחן נמנע אמנם מהמלצה טיפולית בעניינו, אך זאת לנוכח התרשמות קצינת המבחן שלא קיימת בנאשם נזקקות טיפולית המצדיקה התערבות בשלב זה של חייו. ברוח הדברים הללו, המליץ שירות המבחן להימנע מכליאתו. כידוע, שירות המבחן הוא הגוף המקצועי האמון על שיקום נאשמים ועל הערכת הסיכויים לכך. קצין המבחן משמש כזרוע הארוכה של בית המשפט לעניין זה, ועל אף שאין הכרח לאמץ את המלצתו, ברי כי להמלצת שירות המבחן משקל ממשי בבוא בית המשפט לגזור את דינו של נאשם (ע"פ 3472/11 **פלואי נ' מדינת ישראל** (3.9.2012)).

19. בעניין אפשרות לגבש מסקנה בדבר סיכויי שיקום גם ללא הליך טיפולי, אפנה לעפ"ג 24721-12-14 **מדינת ישראל נ' נחמני** (29.1.2015) שם צוין כי:

"לטעמי, הקביעה האם קיים אופק שיקומי וסיכוי של ממש לשיקומו של מבצע העבירה נבחנת במובן זה שחומרת המעשה וטיב האיסור הובהרו לעברין וניתן ללמוד מהתנהגותו, ציות לגורמי הפיקוח לרבות ניסיונות לסלק את המחדל, כי בעתיד יפעל בדרך שונה וימנע מלחזור ולבצע עבירה דומה. לעניין זה יכולת שירות המבחן לאבחן בכלים המקובלים קיומם או העדרם של דפוסי חשיבה עברייניים מוגבלת בהשוואה ליכולת לאבחן נטיות עברייניות בתחומים הקשורים להתמכרויות וכיוצא באלו".

20. כזכור, הנאשם החזיר את מלוא סכום הגניבה. התנהגות זו אין להקל בה ראש ויש ליתן לה לדעתי משקל ממשי. לא בכל תיק זוכים אנו לראות נאשם המשיב את סכומי הגניבה, לא כל שכן כאשר מדובר בסכומים משמעותיים. התנהגות זו, בשילוב האופן בו התרשם שירות המבחן מהנאשם, מלמדת על הפנמה ברורה של הפסול במעשה, על חרטה כנה ועל סיכויים נמוכים להישנות מעשים דומים. משכך, המסקנה בדבר סיכויי שיקומו של הנאשם, גם ללא הליך טיפולי - אליה הגיע שירות המבחן - מבוססת היטב.

21. חרף סיכויי השיקום, לא תמיד יגיע בית המשפט למסקנה כי ניתן להימנע מעונש מאסר בכליאה ולעיתים חומרת העבירה תחייב ענישה חמורה. בכל מקרה, בצד שיקולי השיקום אין לזנוח כליל את שיקול ההלימה, שכן "לא מתפוגגים מאליהם שיקולי ההלימה גם כאשר חלים שיקולי השיקום. אולם, יש להקפיד על כך שהבחירה בעונש לא תפגע באופן ממשי בסיכויי השיקום" (ע"פ 6637/17 אליזבט קרינדל נ' מדינת ישראל (18.4.2018); וראו גם אורן גזל-אייל "חריגה ממתחם העונש ההולם" ספר דורית ביניש 539, 550); ע"פ 5718/16 זהבי נ' מדינת ישראל (21.11.2016)).

22. על רקע דברים אלו, התלבטתי אם מקרה זה מצדיק להעדיף את סיכויי השיקום עד כדי הימנעות מכליאה, ואומר כבר עתה כי לידי התשובה חיובית. בהקשר זה אציין אף כי לא נדרשת חריגה ממתחם הענישה שנקבע, שכן בכוונתי להביא את שיקולי השיקום בחשבון באופן נשיאת עונש מאסר, היינו לאפשר לנאשם לשאת בעונש המאסר בדרך של עבודות שירות. כאמור, הנאשם הוא אדם צעיר שעברו נקי. העבירה בוצעה לפני מספר שנים, ומאז לא נפתחו תיקים חדשים נגדו. הוא עובד ומפרנס את משפחתו. שירות המבחן התרשם שאינו בעל דפוסי התנהגות עברייניים. הוא השיב את מלוא כספי הגניבה תוך מאמצים רבים. נתונים אלו תומכים בהימנעות מענישה הכוללת כליאה. מסקנה זו מתחדדת גם לאור ההכרה ההולכת וגוברת בדבר ההשפעות השליליות של עונש מאסר בכליאה, לרבות הטמעת ערכים עברייניים (אפקט קרימינוגני). כן נקבע לא אחת כי ראוי להימנע מהטלת עונש מאסר בכליאה ביחס למי שאינו בעל דפוסי עבריינות מובהקים (ראה ע"פ 4318-10-11 מדינת ישראל נ' רפאילוב ואח' (5.1.2012), חוות דעתו של כב' השופט (כתוארו אז) ר. שפירא; כן ראה גם דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, 2015 (המכונה "דו"ח ועדת דורנר")). בנתוני מקרה זה סברתי כי ניתן להסתפק בעונש מאסר ארוך יחסית, אך לאפשר את נשיאתו בעבודות שירות. מדובר בעונש משמעותי, אשר משיג תכלית של הלימה והרתעה, אך מונע את ההשפעות השליליות שבכליאה, אשר עלולות לפגוע לא רק בנאשם ובבני משפחתו, אלא בחברה כולה.

23. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים.** הנאשם יישא בעונש זה בעבודות שירות בהתאם לחוות דעתו של הממונה מיום 20.10.20. הובהר לנאשם שעליו לבצע את עבודות השירות לשביעות רצון הממונה וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את העבודות והוא יישא ביתרת התקופה בכליאה. מועד תחילת עבודות השירות ביום 1.3.21 ועל הנאשם להתייצב ביום זה במשרדי הממונה כמפורט בחוות הדעת.

ב. **מאסר על תנאי למשך 6 חודשים** והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שלוש שנים את העבירה בה הורשע.

ג. **פיצוי למתלוננת (המעבדה) בסך 25,000 ₪.** הסכום ישולם בעשרה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.1.21; לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מידי. המאשימה תודיע למתלוננת תוכן גזר הדין ותמציא למזכירות בית המשפט את פרטי חשבון הבנק של המתלוננת.

ד. **קנס בסך 8,000 ₪.** הקנס ישולם בעשרה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.1.21; לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מידי.

המזכירות: להמציא את גזר הדין לשירות המבחן וכן לממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, י' חשוון תשפ"א, 28 אוקטובר 2020, במעמד הצדדים.